

[Løvig Simonsen]

sentlig bedre end fra 1981. Tænk, hvad resultaterne i 1983 kunne blive til! Og hvis 1984 kom med!

Jeg vil gerne sige, at det er ikke en mindre gruppe af de unge, der får tilbuddet. Det er imellem 75 og 80 pct., der nu bliver kontak- tet, og det er ikke en mindre gruppe af unge.

Man siger, det er for omkostningskræven- de. De to forsøgsrapporter, både den sam- menfattende rapport og den, der beskæftiger sig med økonomien, viser, at nettoudgifterne er 15-20 pct. af bruttoudgifterne, og hvis man tager de afledede driftsudgifter med, så er man nede på et mindre tal. Det vil med andre ord sige, at det, man sparer i bistands- hjælp, arbejdsløshedsdagpenge osv. osv., gør, at det faktisk er en rimeligt billig foranstalt- ning.

Jeg ved også udmærket godt, at rapporten siger, at uddannelse er billigere end beskæfti- gelsesforanstaltninger. Det er jo indlysende, når der er tale om godtgørelse af løn ved beskæftigelsesforanstaltninger.

Summa summarum: vi får via disse be- skæftigelsesforanstaltninger fat i de unge, der ikke har fået uddannelses tilbud. Vi er enige i, at de unge skal have tilbud, når de kommer ud af skolen. Resultaterne fra sommerløftet viser, at det virker udmærket. Men den grup- pe unge, der er ude, og som ikke har fået uddannelses tilbud, det er den gruppe, vi skal have fat i, og det får man ikke ved at komme med uddannelses tilbud, som regeringen har beskrevet i sin redegørelse.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg deler fuldstændig arbejdsministerens opfattelse og de synspunkter, som er kommet frem med hensyn til det uheldige i at kalde et ungdomsgarantiforsøg et garantiforsøg, når det rent faktisk stikker de unge mænne- sker blå i øjnene, idet der ikke er den garan- ti i ordet, som det ville være rart om der var.

En af de ting, som vi i hvert tilfælde har lært af garantiforsøgene, har været, at vores vejledning i skolen er for dårlig. Ikke i skolen som sådan, men i vejledningsfasen er vi ikke gode nok. Det vil jeg godt gøre nogle bemærkninger om. Det er jo sådan, at de unge modtager vejledning om uddannelses- og beskæftigelsesforhold mange steder fra. Vi kan vel sige, at nogle får den fra skolen, nog- le får den fra arbejdsformidlingen, og nogle

får den andre steder fra. Det vil sige, at den vejledningsindsats over for de unge, i det øjeblik de skal forlade skolen, er meget uko- ordineret. Hvis det er et af nøgleproblemerne i hele den drøftelse, vi har her i dag, at de unge ikke kommer i gang, fordi vi vejleder for dårligt, så er det et af de punkter, vi vir- kelig skal kaste vores øjne på, og det er altså også det, regeringen i redegørelsen her har gjort noget ud af.

Det viser sig også, at i de kommuner, hvor man har gjort en intensiv indsats på vejled- ningsområdet, har man nået særdeles gode resultater med hensyn til at få de unge i be- skæftigelse. Jeg har været rundt og kigge på de forskellige faconer, man laver vejlednin- gen på rundt omkring i kommunerne. Vi har i regeringen den opfattelse, at det skal være en hovedregel, at der skal være ét sted, disse unge skal vejledes fra. Det er os lige kært, om det er det ene eller det andet sted fra. Vi vil gerne stille kommunerne frit i deres vej- ledningsindsats. Det, der er vigtigt, er bare, at man ved, at i denne kommune foregår vej- ledningen af de unge på dette område, dette bestemte sted. Hvordan man så vil indrette sig, må afhænge af, hvordan de lokale for- hold er i kommunen. Det kan også afhænge noget af bemanningen de forskellige steder i kommunerne. Så behøver jeg ikke at sige mere. Hvis der sidder et særlig godt menne- ske i et eller andet system, er det måske praktisk at bruge vedkommende til disse ting.

Vi har været rundt omkring og har høstet nogle erfaringer på dette område, og jeg har til hensigt at udsende til kommunerne et ka- talog over, hvordan man har indrettet sig forskellige steder, sådan at kommunerne lige- som kan pille i dette katalog og sige: vi kan måske bruge den ordning, vi kan måske bruge den anden ordning, eller vi kan bruge en kombination af disse ordninger. Det, vi læg- ger vægt på fra regeringens side, er bare, at vejledningen foregår ét bestemt sted, sådan at det bliver koordineret og for den unge føles som en samlet indsats. Det vil jeg gerne understrege meget kraftigt, for vi har i hvert tilfælde lært af ungdomsgarantiordningsfor- søgene, at det har vi været for dårlige til. Der har været for mange til at vejlede de unge, uden at resultatet er blevet godt nok.

Fru Ritt Bjerregaard omtalte lov nr. 488 af 14. september 1977 og var lidt inde på, om